A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített negyedik tanács)

2025. július 23.*

„Közszolgálat – Tisztviselők – Felvétel – Álláshirdetés – A Bizottság vezető beosztású személyi állománya – A pályázat elutasítása – Másik pályázó kinevezése – A felvételi eljárás szabálytalansága – Nyilvánvaló értékelési hiba – Jogellenességi kifogás – Jogbiztonság – A Bizottság elnöke által a kabinetfőnökének adott felhatalmazás – Felelősség”

A T-613/23. sz. ügyben,

James Flett (lakóhelye: Brüsszel [Belgium], képviseli: L. Levi ügyvéd)

felperes

az **Európai Bizottság** (képviselik: M. Brauhoff és A. Sauka, meghatalmazotti minőségben, segítőik: D. Waelbroeck és A. Duron ügyvédek)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített negyedik tanács),

tagjai: R. da Silva Passos elnök, N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (előadó) és H. Cassagnabère bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2025. január 9-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az EUMSZ 270. cikken alapuló keresetében a felperes, James Flett egyrészt az Európai Bizottság 2023. január 25-i azon határozatának megsemmisítését kéri, amelyben a felperestől eltérő személyt neveztek ki a Bizottság jogi szolgálata Kereskedelempolitika és WTO munkacsoportjának vezető jogi tanácsadójává (a továbbiakban: megtámadott határozat), másrészt az e határozat miatt őt ért kár megtérítését kéri.

* Az eljárás nyelve: angol.

A jogvita előzményei

2 2022. május 23-án a Bizottság álláshirdetést tett közzé a Kereskedelempolitika és WTO munkacsoport vezető jogi tanácsadói álláshelyére, amelyben meghatározta a munkakör követelményeinek megfelelő értékelési szempontokat. Az álláshirdetés pontosította, hogy a kiválasztott pályázót AD 14 vagy AD 15 besorolási fokozatba veszik fel.

3 Ezen álláshirdetés közzétételét követően nyolc pályázó jelentkezett erre az állásra, köztük a felperes.

4 2022. szeptember 8-án a Bizottság előválogató bizottsága meghallgatásra hívta be e nyolc pályázót. E meghallgatás során az előválogató bizottság öt kérdést intézett a pályázókhoz az álláshirdetésben szereplő értékelési szempontok mérlegelése és a pályázók pontozása érdekében.

5 2022. október 27-én az előválasztási jelentés és a vonatkozó értékelési táblázatok alapján a kinevezési tanácsadó bizottság a kiválasztási eljárás első szakasza (a továbbiakban: első szakasz) keretében kiválasztotta a legmagasabb pontszámot elérő három pályázót, köztük a felperest, aki a legmagasabb pontszámot kapta. E három pályázónak ezt követően a kiválasztási eljárás második szakasza keretében részt kellett vennie az értékelőközpont vizsgáin és a kinevezési tanácsadó bizottsággal folytatott meghallgatáson (a továbbiakban: második szakasz).

6 2022. november 22-én a felperes részt vett az értékelőközpontban tartott vizsgákon, amelyek egyéni és csoportos feladatokat foglaltak magukban, valamint a vezetői készségekre összpontosító részletes meghallgatásokat. Ennek alapján minden pályázóról jelentés készült.

7 2022. december 1-jén a kinevezési tanácsadó bizottság meghallgatta a felperest és két másik, még versenyben lévő pályázót. A második szakaszt követően a kinevezési tanácsadó bizottság azt állapította meg, hogy a felperes nem rendelkezik „a készségek és tapasztalatok megfelelő kombinációjával”, és nem választotta ki őt a Bizottság elnökével (a továbbiakban: elnök) folytatott meghallgatásra. Egyedül A-t, egy másik pályázót választottak ki e meghallgatásra.

8 2023. január 25-én a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot, amellyel A-t (és nem a felperest) nevezték ki a Kereskedelempolitika és WTO munkacsoport vezető jogi tanácsadójává.

9 A felperes 2023. február 28-án panaszt nyújtott be a megtámadott határozattal szemben.

10 2023. június 27-én a Bizottság elutasította a megtámadott határozattal szembeni panaszt (a továbbiakban: a panaszt elutasító határozat).

A felek kérelmei

11 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg megtámadott határozatot;

– semmisítse meg a panaszt elutasító határozatot;

– kötelezze a Bizottságot a neki okozott kár megtérítésére;

– kötelezze a Bizottságot arra, hogy hivatalosan kérjen bocsánatot, és vonja vissza azt az állítást, hogy nem rendelkezett megfelelő képesítéssel a szóban forgó állás betöltésére;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

12 A Bizottság lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A Törvényszéknek a negyedik kereseti kérelem elbírálására vonatkozó hatásköréről

13 A felperes azt kéri, hogy a Bizottság hivatalosan kérjen bocsánatot, és vonja vissza azt az állítást, hogy nem rendelkezett megfelelő képesítéssel a szóban forgó állás betöltésére.

14 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának 91. cikkén alapuló jogszerűségi felülvizsgálat keretében az európai uniós bíróságnak nem feladata felhívást intézni az adminisztrációhoz (2020. december 9-i GV kontra Bizottság ítélet, T-705/19, nem tették közzé, EU:T:2020:590, 155. pont; 2025. április 30-i EL kontra Bizottság ítélet, T-325/24, nem tették közzé, EU:T:2025:424, 10. pont).

15 Következésképpen a felperes kérelmét hatáskör hiánya miatt el kell utasítani.

A kereset tárgyáról

16 A felperes a megtámadott határozat, valamint a panaszt elutasító határozat megsemmisítését kéri. Azt állítja, hogy ez utóbbi több mint a megtámadott határozat puszta megerősítése, azonban állítását nem támasztja konkrétan alá.

17 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata 90. cikkének (2) bekezdése szerinti közigazgatási panasz és annak kifejezett vagy hallgatólagos elutasítása egy összetett eljárás szerves részét képezi, és csupán a bírósághoz fordulás előfeltételét jelenti. E körülmények között a kereset, még ha formailag a panasz elutasítása ellen irányul is, a bíróság szempontjából olyannak tekintendő, mint amelyet a panasszal támadott, sérelmet okozó aktus ellen nyújtottak be, kivéve abban az esetben, ha a panasz elutasításának hatálya eltér azon aktus hatályától, amellyel szemben a panaszt benyújtották (lásd: 2020. november 11-i AD kontra ECHA ítélet, T-25/19, nem tették közzé, EU:T:2020:536, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

18 Ezenkívül, figyelembe véve azt a tényt, hogy a pert megelőző eljárás során változások következhetnek be, a panaszt elutasító kifejezett határozat, amely csak kiegészítő pontosításokat tartalmaz, és így arra szorítkozik, hogy részletesen feltárja a korábbi határozat megerősítésének indokait, nem minősül sérelmet okozó aktusnak. Mindazonáltal a pert megelőző eljárás

ugyanezen, változó jellege magában foglalja e kiegészítő pontosítások figyelembevételét a megtámadott jogi aktus jogszerűségének értékelése során (2022. szeptember 7-i Migadakis kontra ENISA ítélet, T-507/21, nem tették közzé, EU:T:2022:507, 13. pont).

19 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a panaszt elutasító határozat megerősíti a megtámadott határozatot, feltárva az annak alátámasztására szolgáló indokokat. Az a körülmény, hogy a Bizottság a felperes által a panaszban előadott érvekre válaszul pontosította a megtámadott határozat indokait, nem igazolhatja, hogy a panaszt elutasító határozatot a felperesnek sérelmet okozó önálló aktusnak tekintsék.

20 Következésképpen, mivel a panaszt elutasító határozat megsemmisítése iránti kérelem nem rendelkezik önálló tartalommal, úgy kell tekinteni, hogy a kereset formailag a megtámadott határozat ellen irányul, amelynek indokolását a panaszt elutasító határozat pontosítja. A megtámadott határozat jogszerűségét tehát a panaszt elutasító határozatban szereplő indokolás figyelembevételével kell megvizsgálni (lásd ebben az értelemben: 2020. április 2-i Veit kontra EKB ítélet, T-474/18, nem tették közzé, EU:T:2020:140, 24. és 25. pont).

A megsemmisítés iránti kérelemről

21 Keresete alátámasztására a felperes négy jogalapra hivatkozik. Az első jogalap a felvételi eljárásra vonatkozó rendelkezések megsértésére, valamint a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozik. A második jogalap nyilvánvaló értékelési hibákon alapul. A harmadik jogalap a Bizottság 2020. szeptember 30-án Brüsszelben (Belgium) tartott 2351. üléséről készült jegyzőkönyvben (PV(2020) 2351 final, 2020. november 11.) szereplő, a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó politikáról szóló bizottsági határozat (a továbbiakban: az egyenlőségi politikáról szóló határozat) jogellenességén alapul. A negyedik jogalap arra vonatkozik, hogy az elnök azon döntését, hogy az A meghallgatásával kapcsolatos hatásköreit a kabinetfőnökére ruházza át, nem igazolja nyomós szolgálat érdek, és az sérti a jogbiztonság elvét.

A felvételi eljárást szabályozó rendelkezések megsértésére, valamint a megfelelő ügyintézés elvének megsértéséra vonatkozó, első jogalapról

22 Első jogalapjával a felperes azt állítja, hogy a Bizottság megsértette a felsővezetői személyzeti politika meghatározásáról szóló, 2004. október 26-i SEC(2004) 1352/2 bizottsági határozat (a továbbiakban: a felsővezetőkről szóló határozat) 5.2.6 és 5.2.7 pontját, valamint a kinevezési tanácsadó bizottság eljárási szabályzata 1. cikkének (1) bekezdését. Mindenesetre a felperes szerint a Bizottság megsértette a gondos ügyintézés elvét.

23 Először is, a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.6 pontjának második bekezdése értelmében a kinevezési tanácsadó bizottságnak olyan szűkített listát kellett összeállítania, amelyen az álláshirdetésben közzétett szempontok alapján az álláshelyre megfelelő képesítéssel rendelkező összes pályázó neve szerepel. E tekintetben a felperes úgy véli, hogy bár a kinevezési tanácsadó bizottság korlátozhatta volna a szűkített listát a „pályázók egy csoportjára”, ez a jelen ügyben nem tette lehetővé egyetlen pályázónak az említett listán való szerepeltetését, hacsak a kinevezési tanácsadó bizottság nem jár el jogellenesen, vagy határozata nem valósít meg eljárással való visszaélést.

24 Egyébiránt a felperes hangsúlyozza, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság az első szakaszban megerősítette, hogy a felperes megfelelő képesítéssel rendelkező pályázó. A második szakaszban a kinevezési tanácsadó bizottság úgy vélte, hogy a felperes nem rendelkezik „a készségek és tapasztalatok megfelelő kombinációjával”, ami azonban nem jelent változást az első szakaszban adott véleményhez képest.

25 Másodszor a felperes úgy véli, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság eljárási szabályzata 1. cikkének (1) bekezdése, amely megköveteli, hogy a pályázók alkalmasak legyenek felsővezetői feladatok ellátására, nem igazolhatja, hogy a második szakasz végén egyetlen pályázót válasszanak ki, ellenkező esetben a kinevezési tanácsadó bizottság önkényesen, az elnök kabinetfőnökének utasítására zárhat ki pályázókat.

26 Harmadszor, a felperes úgy véli, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság elvégezte a második szakasz céljaira kiválasztott három pályázó összehasonlító értékelését.

27 Negyedszer, a felperes azt állítja, hogy a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.7 pontját megsértve megtagadták tőle az elnök általi meghallgatást, mivel őt a második szakaszt követően a kinevezési tanácsadó bizottságnak ki kellett volna választania meghallgatásra.

28 Ötödször a felperes megjegyzi, hogy a panaszt elutasító határozatban a Bizottság arra hivatkozott, hogy az elnök továbbra is jogosult a felperest meghallgatásra behívni, még akkor is, ha pályázatát a kinevezési tanácsadó bizottság a második szakasz végén kizárta. A felperes úgy véli azonban, hogy az állítólagos eljárási szabálytalanságot nem orvosolja e lehetőség fennállása.

29 Hatodszor, a felperes szerint a Bizottság megsértette a gondos ügyintézés elvét.

30 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

31 A felperes lényegében azt állítja, hogy az alkalmazandó eljárási szabályok megsértését jelenti, hogy őt a második szakasz végeztével nem választották ki az elnök általi meghallgatásra.

32 Először is, a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.6 pontjának megfelelően a kinevezési tanácsadó bizottságnak kizárólag a pályázók „érdemeinek mértékét” kell értékelnie a betöltendő álláshelyre vonatkozó képesítési szintjük értékelése érdekében, a pályázókkal folytatott részletes meghallgatások eredményeire és az értékelőközpont vizsgáin elért eredményekre tekintettel, amelyek magukban foglalják többek között a „vezetői készségekre összpontosító” meghallgatásokat. A kinevezési tanácsadó bizottságnak ezt követően össze kell állítania a pályázók listáját, amelyen szerepel „minden olyan pályázó, aki [véleménye szerint] megfelel az eredeti munkaköri leírásban meghatározott profilnak, azaz a megfelelő képesítéssel rendelkező pályázók”. E listának „megfelelő választási lehetőséget” kell biztosítania a Bizottság felelős tagjai számára, ugyanakkor észszerű hosszúságúnak kell maradnia annak érdekében, hogy ne jelentsen számukra a „nagyszámú pályázó összehasonlító értékelésével kapcsolatos súlyos terhet”.

33 Egyébiránt a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.7 pontja kifejezetten a tárcáért felelős biztos által meghallgatásra behívandó, „előre kiválasztott pályázó(ka)t” említ. Következésképpen, mivel a kinevezési tanácsadó bizottság köteles kizárni azokat a pályázókat, akik nem rendelkeznek az álláshirdetésben előírt készségekkel, többek között a felsővezetői feladatok ellátására való képességgel, a fent említett rendelkezések nem zárják ki, hogy a második szakasz végén egyetlen pályázót válasszanak ki.

34 A jelen ügyben a kinevezési tanácsadó bizottság a második szakasz végén kiemelte a felperes erősségeit, valamint bizonyos fejlesztendő szempontokat, majd arra a következtetésre jutott, hogy „figyelembe véve a [felperes] meghallgatása során értékelt valamennyi tényezőt”, a felperes nem rendelkezett az „e konkrét felsővezetői feladat ellátásához szükséges készségek és tapasztalatok megfelelő kombinációjával”. A kinevezésekkel foglalkozó tanácsadó bizottság tehát nem sértette meg a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.6 pontját, amikor azt állapította meg, hogy a felperes nem rendelkezik a szóban forgó álláshelyhez szükséges készségekkel, és úgy határozott, hogy nem választja ki őt az elnök általi meghallgatásra. Az a tény, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság a második szakasz végén csupán egyetlen, másik pályázót választott ki, szintén nem minősül e rendelkezés megsértésének.

35 Ezenkívül az a körülmény, hogy a felperest az előválogató bizottság, majd az első szakaszban a kinevezési tanácsadó bizottság kiválasztotta, nem ellentétes a kinevezési tanácsadó bizottság azon döntésével, hogy a kiválasztási eljárás fokozatos jellegére tekintettel a második szakasz végén kizárja a felperest a szűkített listáról. Ez a fokozatosság különösen a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.6 pontjának második bekezdéséből következik, amely hangsúlyozza, hogy ebben a szakaszban értékelni kell, hogy a pályázók milyen mértékben rendelkeznek képesítéssel a szóban forgó álláshelyre.

36 Végül, ahogyan arra a Bizottság hivatkozik, a felperes azon állítása, amely szerint az eljárással visszaéltek, nincs alátámasztva, és semmi esetre sem kérdőjelezi meg a fenti 34. pontban tett megállapításokat. Ezt a kifogást tehát el kell utasítani.

37 Másodszor a felperes azt állítja, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság eljárási szabályzata 1. cikkének (1) bekezdése nem igazolhatja, hogy a második szakasz végén kizárták az eljárásból, mivel e cikket a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.6 pontjának tiszteletben tartásával kell alkalmazni.

38 A kinevezési tanácsadó bizottság eljárási szabályzata 1. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság „értékeli a pályázókat a felsővezetői feladatok ellátására való alkalmasságuk szempontjából”. E kiválasztási szempont szerepel az álláshirdetésben, valamint a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.6 pontjában is, amely előírja, hogy a második szakasz többek között „vezetői készségekre összpontosító” meghallgatásokat foglal magában, ahogyan az a fenti 32. pontban szerepel.

39 A kinevezési tanácsadó bizottságnak tehát a második szakaszban alaposan meg kell vizsgálnia a pályázók felsővezetői feladatok ellátására való képességét, és az az eljárás ezen előrehaladott szakaszában igazolhatja a pályázók kizárását azon képesítések ellenére, amelyekkel egyébként rendelkezhetnek.

40 A jelen ügyben a kinevezési tanácsadó bizottság által a második szakasz végén levont azon következtetés, amely szerint a felperes nem rendelkezett az „e konkrét felsővezetői feladat ellátásához szükséges készségek és tapasztalatok megfelelő kombinációjával”, arra utal, hogy a felperes nem rendelkezett a szóban forgó álláshely betöltéséhez szükséges vezetői képességekkel.

41 Az a tény tehát, hogy a felperest a második szakasz végén a kinevezési tanácsadó bizottság eljárási szabályzata 1. cikkének (1) bekezdésében foglalt kritérium alapján nem engedték tovább, nem mond ellent a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.6 pontjának.

42 Végül nem megalapozottak a felperes azon állításai, amelyek szerint a kinevezési tanácsadó bizottságnak lehetősége van arra, hogy az elnök kabinetfőnökének utasítására önkényesen kizárja a pályázókat. Ráadásul azt, hogy a felperest a második szakasz végeztével nem választották ki, a fenti 34. pontban említett okok indokolták. Ennélfogva a felperes ezen állításait el kell utasítani.

43 Harmadszor, a pályázók összehasonlító értékelésére vonatkozó állítás nem megalapozott. Az a következtetés ugyanis, amely szerint a felperes nem rendelkezett „a készségek és tapasztalatok megfelelő kombinációjával”, nem utalhat arra, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság a felperes érdemeit a még versenyben lévő másik két pályázó érdemeire tekintettel értékelte. Ezzel szemben e következtetés rámutat arra, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság szerint a felperes – amint az a fenti 34. pontból kitűnik – nem rendelkezett az ahhoz szükséges alkalmassági szinttel, hogy az elnök meghallgassa.

44 Negyedszer, tekintettel arra, hogy a felperes nem felelt meg a szóban forgó álláshelyhez megkövetelt képesítési szintnek, a kinevezési tanácsadó bizottság nem választotta ki a felperest az elnök általi meghallgatásra. Ez utóbbi tehát nem volt köteles őt meghallgatni, ahogyan az a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.7 pontjából kitűnik.

45 Ötödször, a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.7 pontja lehetőséget biztosít az elnöknek arra, hogy bizonyos feltételek mellett meghallgassa a kinevezési tanácsadó bizottság által a második szakasz végén kizárt pályázókat, amennyiben a kiválasztott pályázók nem bizonyulnak megfelelőnek.

46 Ugyanakkor, ahogyan azt a felperes hangsúlyozza, a fenti 45. pontban említett lehetőség nem biztosít jogot számára arra, hogy az elnök meghallgassa, mivel a kinevezési tanácsadó bizottság a második szakasz végén nem választotta ki.

47 Hatodszor, a keresetlevélben a felperes azt állítja, hogy „a fent kifejtett okokból a történtek mindenesetre a megfelelő ügyintézés elvét is sértik”. A felperes tehát az arra alapított érveire utal vissza, hogy a kinevezési tanácsadó bizottságnak a második szakasz lezártával ki kellett volna őt választania, anélkül hogy állítását ezen túlmenően alátámasztaná. Mivel ezeket az érveket a Törvényszék már mint megalapozatlanokat elutasította, azok további kifejtés nélkül nem vezethetnek a megfelelő ügyintézés elve megsértésének megállapításához.

48 Válaszában a felperes egyébiránt kifejti, hogy „komoly aggályai vannak a gondos ügyintézés nyilvánvaló hiánya miatt az eljárás különböző szakaszaiban az ügyiratot alkotó dokumentumok és bizonyítékok tekintetében”. A felperes azt állítja, hogy a második szakaszban az előválasztási jelentésnek a kinevezési tanácsadó bizottság rendelkezésére kell állnia. Előadja továbbá többek között, hogy az elnöknek meg kellett volna kapnia a rá vonatkozó összes dokumentumot. Márpedig a Bizottság nem bizonyította e dokumentumok tényleges továbbítását.

49 Ez az érvelés azonban nem szerepel a keresetlevélben, különösen a megfelelő ügyintézés elve állítólagos megsértésének alátámasztására.

50 A keresetlevélben ugyanis a felperes csupán arra hivatkozik, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság által az elnöknek továbbított, feltehetően hiányos iratok nem tették lehetővé ez utóbbi számára, hogy „komolyan” értékelje a felperes annak ellenére történő meghallgatásának lehetőségét, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság kizárta őt az eljárásból. Az elnök tehát nem élhetett a fenti 45. pontban említett lehetőséggel.

51 Következésképpen a felperes nem fejti ki ezt az érvelést a megfelelő ügyintézés elve megsértésének bizonyítása érdekében, amelyre külön hivatkozik.

52 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének első bekezdése értelmében, amely ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése szerint a Törvényszék előtti eljárásra is irányadó, valamint a Törvényszék eljárási szabályzata 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát, a felhozott jogalapokat és érveket, valamint az említett jogalapok rövid ismertetését. Ezen elemeknek kellően egyértelműnek és pontosnak kell lenniük, hogy lehetővé tegyék az alperes számára védekezése előkészítését és a Törvényszék számára a keresetről való határozathozatalt, adott esetben további információ nélkül. A jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás biztosítása érdekében ahhoz, hogy valamely kereset elfogadható legyen, szükséges, hogy azok a lényeges ténybeli és jogi körülmények, amelyeken a kereset alapul, összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevélből (lásd: 2020. november 17-i González Calvet kontra ESZT végzés, T-257/20, nem tették közzé, EU:T:2020:541, 9. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 Mivel a keresetlevél nem fejti ki azokat az okokat, amelyek miatt a Bizottság megsértette a gondos ügyintézés elvét, a felperes által a válasz szakaszában előadott érvek nem orvosolhatják a keresetlevél egyértelműségének hiányát.

54 Következésképpen a fenti 52. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében a hatodik kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

55 Ebből következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

A nyilvánvaló értékelési hibára vonatkozó, második jogalapról

56 Második jogalapjával a felperes egyrészt azt állítja, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el azáltal, hogy nem ajánlotta őt az elnök általi meghallgatásra, miközben nem tagadta, hogy az álláshirdetésben közzétett szempontok alapján megfelelő képesítéssel rendelkezett.

57 A felperes hangsúlyozza, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság e nyilvánvaló értékelési hibája szorosan kapcsolódik az első jogalap keretében leírt jogsértéshez, ugyanakkor elkülönül attól. E hiba nemcsak eljárási, hanem anyagi jogi következményekkel is járt mind a felperes, mind a Bizottság számára.

58 Másrészt abban az esetben, ha a kinevezési tanácsadó bizottság a második szakasz végén azt állapította volna meg, hogy nem rendelkezik megfelelő képesítéssel, a felperes azt állítja, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el a képesítéseire és tapasztalatára tekintettel. A kinevezési tanácsadó bizottság által az első szakasz végén végzett elemzés nem kérdőjelezhető meg a második szakaszban sem az értékelőközpont fenti 6. pontban említett jelentése, sem pedig a meghallgatás alapján.

59 Másodlagosan a felperes úgy véli, hogy bármi is lett volna a kinevezési tanácsadó bizottság következtetése, ha A-t megfelelő képesítéssel rendelkező pályázónak tekintették, akkor őt is annak kellett volna tekinteni, és meg kellett volna hívni az elnök általi meghallgatásra.

60 A Bizottság vitatja a felperes állításait.

61 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy valamely hibát csupán akkor lehet nyilvánvalónak tekinteni, ha könnyen felismerhető azon kritériumok alapján, amelyeknek a jogalkotó a döntéshozatali jogkör gyakorlását alá kívánta rendelni. Következésképpen annak megállapításához, hogy az adminisztráció elkövetett-e a tények mérlegelésekor olyan nyilvánvaló hibát, amely igazolja a határozat megsemmisítését, a bizonyítékoknak, amelyeket a felperesnek kell előterjesztenie, elegendőknek kell lenniük ahhoz, hogy a szóban forgó határozatban elfogadott tények értékelését hihetőségétől megfosszák. Másképpen fogalmazva, a nyilvánvaló hibára alapított jogalapot el kell utasítani, ha a felperes által előterjesztett bizonyítékok ellenére a kérdéses értékelést helytállónak vagy megalapozottnak lehet tartani (2021. október 20-i ZU kontra Bizottság ítélet, T-671/18 és T-140/19, nem tették közzé, EU:T:2021:715, 199. pont).

62 Azt is meg kell állapítani, hogy az előválogató bizottság – különösen, ha a betöltendő álláshely igen magas szintű – széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az ilyen állásra pályázók érdemeinek értékelése során. Egyébiránt az előválogató bizottság által a pályázók képességeinek vizsgálatakor végzett értékelések a pályázónak a vizsgán mutatott teljesítményével kapcsolatos értékítéletet fejezik ki, és a fent említett bizottság széles mérlegelési jogkörébe tartoznak. Ezen értékelések csak a bizottság eljárását szabályozó rendelkezések nyilvánvaló megsértése esetén tartoznak bírósági felülvizsgálat alá. Ugyanis a Törvényszék nem jogosult a bizottság értékelését a saját értékelésével helyettesíteni (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2022. december 21-i OM kontra Bizottság ítélet, T-118/22, nem tették közzé, EU:T:2022:849, 74. és 75. pont).

63 Ennélfogva a fenti megfontolások fényében kell megvizsgálni a felperes által hivatkozott két nyilvánvaló értékelési hibát.

64 Ami az első állítólagos nyilvánvaló értékelési hibát illeti, ahogyan az a fenti 35. és 39. pontban szerepel, a pályázók kiválasztási szempontjai a kiválasztási eljárás egymást követő szakaszaiban változtak. Ennélfogva az a tény, hogy a pályázó érdemeinek értékelését az első és a második szakasz között pontosították, önmagában nem minősül nyilvánvaló értékelési hibának, hanem a szóban forgó álláshely betöltése érdekében meghatározott követelmények fokozatosságát tükrözi. A felperes által e tekintetben előterjesztett érvelést el kell utasítani.

65 A második állítólagos nyilvánvaló értékelési hibát illetően a felperes lényegében azt állítja, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor úgy ítélte meg, hogy a felperes nem rendelkezett megfelelő képesítéssel az álláshely betöltéséhez, következésképpen nem vehető fel az elnök elé terjesztett szűkített listára.

66 Állításának alátámasztása érdekében a felperes a tapasztalatára, a szakmai képesítéseire, az előválogató bizottság és a kinevezési tanácsadó bizottság előtt az első szakaszban nyújtott eredményes teljesítményére, valamint arra hivatkozik, hogy „alaposan fel volt készülve, és úgy véli, hogy nagyon jó teljesítményt nyújtott a meghallgatáson”.

67 Mindazonáltal a felperes azon meggyőződése, hogy egyrészt helyesen válaszolt a meghallgatáson feltett kérdésekre, másrészt pedig az önéletrajzában és a motivációs levelében szereplő szakmai tapasztalata nem minősülhet az előválogató bizottság által elkövetett nyilvánvaló értékelési hiba megcáfolhatatlan bizonyítékának, és nem kötheti e bizottságot azon ismeretek és képességek értékelése során, amelyek megszerzését a meghallgatáson a felperes bizonyította (lásd analógia útján: 2022. december 21-i OM kontra Bizottság ítélet, T-118/22, nem tették közzé, EU:T:2022:849, 78. pont).

68 Ezenkívül a szóban forgó igazgatóság szakterületén szerzett speciális tapasztalat vagy ismeretek kevésbé meghatározó szerepet játszanak, mint a magas szintű általános vezetői, elemzési és döntéshozatali képességekkel való rendelkezés, mivel a szakmai tapasztalat és ismeretek mindig megtalálhatók az igazgatóságon belül (2007. július 11-i Konidaris kontra Bizottság ítélet, T-93/03, EU:T:2007:209, 74. pont). Hasonlóképpen, ami valamely alkalmasság értékelési szempontját, nem pedig ismeretek ellenőrzését illeti, a vizsgabizottság a pályázó értékelését elvégezheti úgy is, hogy figyelembe veszi mind a felperes által más szempontokra vonatkozó kérdésekre adott válaszokat, mind a felperes személyiségét, amely a szóbeli vizsga során tanúsított hozzáállásából kitűnhetett (2010. július 8-i Wybranowski kontra Bizottság ítélet, F-17/08, EU:F:2010:83, 66. pont).

69 A jelen ügyben, ahogyan az a fenti 34. pontban szerepelt, a második szakasz végén a kinevezési tanácsadó bizottság kétségkívül rámutatott a felperes erősségeire, de bizonyos fejlesztendő szempontokra is, mielőtt arra a következtetésre jutott volna, hogy a felperes nem rendelkezik a szóban forgó álláshelyhez szükséges készségekkel.

70 Egyébiránt az a tény, hogy a felperest az első szakasz végén kiválasztották, nem vezethet a kinevezési tanácsadó bizottság által elkövetett nyilvánvaló értékelési hiba megállapításához, máskülönben a második szakaszt megfosztanánk a hatékony érvényesüléstől.

71 Következésképpen a felperes által hivatkozott bizonyítékok nem elegendőek ahhoz, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság által végzett értékeléseket hihetőségüktől megfosszák. E bizonyítékok nem alkalmasak tehát arra, hogy nyilvánvaló mérlegelési hiba fennállását jellemezzék.

72 Másodlagosan a felperes úgy véli, hogy ha A-t „megfelelő képesítéssel rendelkező pályázónak” tekintették „a közzétett szempontok alapján”, akkor őt szükségszerűen ugyanebbe a kategóriába kellett volna sorolni, és ha egyetlen pályázót kellett volna kiválasztani az eljárás következő szakaszára, ennek neki kellett volna lennie. A tárgyaláson a felperes pontosította, hogy nem állt szándékában összehasonlító értékelést végezni saját maga és A között.

73 Mivel a felperes nem jelzi pontosan, hogy mi az, ami álláspontját alátámasztaná, ezeket az állításokat el kell utasítani.

74 Ebből következően a második jogalapot el kell utasítani.

Az egyenlőségi politikáról szóló határozat jogellenességére alapított, harmadik jogalapról

75 Harmadik jogalapjával a felperes az egyenlőségi politikáról szóló határozat részleges jogellenességére hivatkozik, amelynek értelmében az elnök kabinetfőnökét bízta meg azzal, hogy a második szakasz végeztével A-t hallgassa meg. Az e meghallgatást követően elfogadott megtámadott határozat tehát jogellenes.

76 Először is, az elnök rendelkezésére álló azon lehetőség, hogy a második szakasz végeztével tartandó meghallgatás megtartását másra bízza, ellentétes azzal a szabállyal, amely szerint az elnöknek magának kell a kinevezési tanácsadó bizottság által előzetesen kiválasztott pályázókat meghallgatnia.

77 Továbbá a felhatalmazás e lehetősége nem kapcsolódik az egyenlőségi politikáról szóló határozat által követett célhoz.

78 Ezenkívül az elnök csak végső esetben hatalmazhatja fel kabinetfőnökét a meghallgatások megtartására, ha a Bizottság többi tagja nem kaphat ilyen felhatalmazást. Nem indokolt, hogy a kabinetfőnök felhatalmazásának e joga csak az elnök számára legyen megengedett, a Bizottság tagjai számára viszont nem.

79 Egyébiránt a felperes előadja, hogy az elnök nem hatalmazhat fel a meghallgatások megtartására olyan tisztviselőt, aki nem rendelkezik politikai képzettséggel vagy legitimációval.

80 Végül az elnök általi e felhatalmazást, amelyet elsősorban a Bizottság többi tagjának kellene kapnia, feltéve hogy azt nyomós szolgálati okok igazolják, rendszeresen a kabinetfőnök kapja.

81 A Bizottság elutasítja a felperes állításait.

82 Először is a Bizottság úgy véli, hogy a felperes érvelése hatástalan, mivel a meghallgatásnak az elnök kabinetfőnöke által a második szakaszt követően történő lefolytatása vele szemben nem váltott ki joghatásokat.

83 Továbbá a Bizottság elutasítja a felperes azon állításait, amelyek szerint az egyenlőségi politikáról szóló határozat jogellenes.

84 Végül és mindenesetre a Bizottság úgy véli, hogy abban az esetben, ha az egyenlőségi politikáról szóló határozaton alapuló felhatalmazást jogellenesnek kell minősíteni, maga a megtámadott határozat nem jogellenes, mivel a jelen esetben a kinevezésre jogosult hatóság a biztosi testület volt. Márpedig mind az elnök, mind a Bizottság tagjai rendelkeztek az önálló és megalapozott döntés meghozatalához szükséges valamennyi információval.

85 Először is meg kell vizsgálni a felperes által – a Bizottság részéről vitatott – harmadik jogalapja keretében előadott érvelés hatásosságát, mielőtt értékelnénk annak megalapozottságát.

– *A felperes által a harmadik jogalapja keretében előadott érvek hatásosságáról*

86 A Bizottság azt állítja, hogy mivel a felperest nem hívták be az elnök általi meghallgatásra, a kiválasztási eljárás e szakasza jogilag nem érintette őt. Mindenesetre a Bizottság szerint kizárólag a biztosi testület hatáskörébe tartozik a megtámadott határozat elfogadása.

87 A felperes a maga részéről úgy véli, hogy a megtámadott határozat elfogadásához vezető eljárás valamennyi szakasza érinti őt, még a második szakaszt követő szakaszok is. Ezenkívül a felperes a tárgyaláson előadta, hogy nem zárható ki, hogy amennyiben az elnök maga hallgatta volna meg A-t, a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.7 pontja alapján őt is behívta volna.

88 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az egyenlőségi politikáról szóló határozat előírja, hogy „a kinevezési tanácsadó bizottság által valamely főigazgatói posztra vagy az elnök alá tartozó valamely szolgálat felsővezetői posztjára kiválasztott pályázókat maga az elnök hallgatja meg[, és hogy] amennyiben nyomós szolgálati okok ezt megfelelően igazolják, az elnök felhatalmazhatja erre a feladatra a Bizottság más tagjait vagy kabinetfőnökét, mielőtt javaslatot tenne a testületnek a kinevezésre”.

89 Felmerül tehát a kérdés, hogy amennyiben jogellenes A-nak az elnök kabinetfőnöke, és nem maga az elnök általi meghallgatása, ez a megtámadott határozat megsemmisítéséhez vezethet-e. E tekintetben meg kell vizsgálni, hogy az ilyen jogellenesség okozhatott-e sérelmet a felperesnek.

90 A felsővezetőkről szóló határozat 5.2.7 pontjából következik, hogy a második szakasz pályázói vagy jelöltjei meghallgatásának eredményei alapján a tárcáért felelős biztos – a jelen esetben az elnök – úgy határozhat, hogy a kinevezési tanácsadó bizottság általi kiválasztás nem kielégítő. Ilyen esetben, amennyiben ez kellően igazolt, a Bizottság személyi állományért és igazgatásért felelős tagjának egyetértésével az elnök a második szakasz végeztével meghallgathatja a kinevezési tanácsadó bizottság által ki nem választott pályázókat.

91 A felsővezetőkről szóló határozat 5.2.8 pontja értelmében a kinevezésről szóló határozatot a biztosi testülete hozza meg a kinevezési tanácsadó bizottság indokolással ellátott véleménye, valamint a Bizottság személyi állományért és igazgatásért felelős tagjának az elnökkel egyetértésben megfogalmazott, indokolással ellátott javaslata alapján. Az elnök a második szakasz pályázóinak meghallgatását követően, a kinevezési tanácsadó bizottság indokolással ellátott véleménye alapján, vezető tanácsadói állás esetén pedig az érintett főigazgatóval egyeztetve határoz. Ugyanezen pont előírja továbbá, hogy a tárcáért felelős biztosnak – a jelen esetben az elnöknek – vezető szerepet kell játszania azon személyek végső kiválasztásában, akik felsővezetőként közvetlenül neki dolgoznak.

92 A jelen ügyben, amikor A-t meghallgatták, a felperes meghallgatására továbbra is volt lehetőség, mivel az elnök továbbra is jogosult volt őt meghallgatni abban az esetben, ha nem lett volna elégedett A pályázatával ez utóbbinak a kabinetfőnöke általi meghallgatását követően. Márpedig e meghallgatás megtartásának módja, így az azzal megbízott személy kiléte befolyásolhatta a meghallgatás kimenetelét, és végső soron az elnök azon döntését, hogy meghallgassa-e a felperest, vagy sem.

93 Ezenkívül, bár a szóban forgó kinevezésről szóló végleges határozat kizárólag a biztosi testület hatáskörébe tartozott, emlékeztetni kell arra, hogy a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.8 pontjának megfelelően az elnök által e kinevezést megelőzően játszott szerep továbbra is meghatározó volt, ahogyan az a fenti 91. pontban szerepel.

94 A fentiekből következik, hogy A-nak az elnök kabinetfőnöke, és nem maga az elnök általi meghallgatása alkalmas volt arra, hogy sérelmet okozzon a felperesnek azáltal, hogy érinti annak jogi helyzetét, így a meghallgatás ilyen lefolytatását érintő jogellenesség a megtámadott határozat megsemmisítéséhez vezethet.

95 El kell tehát utasítani a Bizottság azon érvelését, amely szerint a harmadik jogalap hatástalan.

– *Az egyenlőségi politikáról szóló határozat jogellenességéről*

96 Először is a felperes azt állítja, hogy az egyenlőségi politikáról szóló határozatban előírt felhatalmazás ellentétes azzal az általános szabállyal, amely szerint az elnöknek kell meghallgatnia a pályázókat.

97 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.7 pontja előírja, hogy a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló állásra pályázókat a tárcáért felelős biztosnak – a jelen esetben az elnöknek – meg kell hallgatnia, ha a kinevezési tanácsadó bizottság a második szakasz végeztével kiválasztja őket.

98 Az egyenlőségi politikáról szóló határozatban előírt azon lehetőségnek, hogy a második szakasz végeztével tartandó meghallgatás megtartására a kabinetfőnököt hatalmazzák fel, lehetővé kell tennie „az eljárások gördülékenységének és gyorsaságának biztosítását”, és azt „nyomós szolgálati okoknak” kell igazolniuk.

99 Mivel a felhatalmazás e lehetősége megfelelően igazolt esetekben a felső vezetésről szóló határozat 5.2.7 pontjában előírt eljárástól való eltérésre irányul, nem kérdőjelezi meg az elnök elvi hatáskörét.

100 Másodszor a felperes azt állítja, hogy az elnöknek biztosított felhatalmazási lehetőség semmilyen kapcsolatban nem áll az egyenlőségi politikáról szóló határozat által követett céllal.

101 A felperes azonban nem fejti ki, hogy a kapcsolat e hiánya mennyiben érintené az egyenlőségi politikáról szóló határozat jogszerűségét.

102 Harmadszor a felperes úgy véli, hogy az elnöknek csak abban az esetben kellene lehetőséget biztosítani arra, hogy a második szakasz végeztével tartandó meghallgatás megtartására a kabinetfőnökét hatalmazza fel, ha erre elsődlegesen a Bizottság valamely tagja nem hatalmazható fel.

103 E tekintetben az egyenlőségi politikáról szóló, 2020-ban elfogadott határozat, amely kifejezetten az elnök általi felhatalmazást szabályozza, eltér a 2007-ben módosított, a felsővezetőkről szóló határozat 5.2.7 pontjától.

104 Az egyenlőségi politikáról szóló, 2020-ban elfogadott határozat – ellentétben a 2007-ben módosított, a felsővezetőkről szóló határozattal – előírja, hogy az elnök megkülönböztetés nélkül és prioritási sorrend nélkül hatalmazhatja fel a kabinetfőnökét és a Bizottság valamely tagját.

105 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az elnökre ugyanazoknak a felhatalmazási szabályoknak kellene vonatkozniuk, mint a Bizottság tagjaira, akik esetében a felhatalmazás csak a Bizottság többi tagja, nem pedig a kabinetfőnökeik javára van előírva.

106 Negyedszer a felperes úgy véli, hogy az elnök kabinetfőnöke, mivel nem rendelkezik politikai képzettséggel vagy legitimációval, nem jogosult arra, hogy a vezető tanácsadói álláshelyre pályázókat meghallgassa.

107 A felperes azonban nem hivatkozik olyan szabályra, amely kizárná, hogy az elnök kabinetfőnökévé kinevezett tisztviselő eseti alapon meghallgasson vezető tanácsadói álláshelyre pályázókat. Ezenfelül hangsúlyozni kell, hogy a kabinetfőnök az elnök közeli munkatársa, akivel az elnök szoros bizalmi viszonyban áll. Ezt az érvet tehát el kell utasítani.

108 Végül a felperes előadja, hogy az elnök rendszeresen hatalmazza fel kabinetfőnökét.

109 Az egyenlőségi politikára vonatkozó határozat alkalmazásának módjára vonatkozó ezen érv nem teszi lehetővé e határozat jogellenességének megállapítását. Ezért azt el kell utasítani annyiban, amennyiben az az egyenlőségi politikáról szóló határozat jogszerűségére vonatkozik.

110 A fentiek fényében a harmadik jogalapot el kell utasítani.

Az elnök általi felhatalmazás jogellenességére alapított, negyedik jogalapról

111 Negyedik jogalapjával a felperes az elnök által a kabinetfőnökének adott, A meghallgatására vonatkozó felhatalmazás jogszerűségét vitatja, tekintettel az egyenlőségi politikáról szóló határozatban meghatározott felhatalmazási feltételekre. A felperes úgy véli, hogy e feltételekre tekintettel A-nak az elnök kabinetfőnöke általi meghallgatása szabálytalan volt, mivel e szabálytalanság az eljárás egészét, ennélfogva a megtámadott határozat jogszerűségét érintette.

112 A második szakasz végeztével történő meghallgatás megtartására az elnök kabinetfőnökének e felhatalmazását ugyanis nem igazolják nyomós szolgálati okok. Mivel e felhatalmazás szóban történt, annak igazolása ismeretlen. Ezenkívül a felhatalmazásról nem adtak megfelelő tájékoztatást, megsértve ezzel a jogbiztonság elvét.

113 Egyébiránt az egyenlőségi politikáról szóló határozat csak abban az esetben teszi lehetővé az elnök számára a kabinetfőnökének ilyen felhatalmazás adását, ha az elnök nem tudja elsődlegesen a Bizottság valamely tagját felhatalmazni.

114 A Bizottság elutasítja a felperes állításait.

115 A Bizottság először is úgy véli, hogy a felperes érvelése hatástalan, mivel a meghallgatásnak az elnök kabinetfőnöke által a második szakaszt követően történő lefolytatása vele szemben nem váltott ki joghatásokat.

116 A Bizottság továbbá úgy véli, hogy az egyenlőségi politikáról szóló határozat nem írja elő, hogy az elnök kabinetfőnökének felhatalmazására írásban kell sor kerülnie, mivel az ilyen követelmény aránytalan adminisztratív terheket róhat az elnökre.

– *A felperes által a negyedik jogalapja keretében előadott érvek hatásosságáról*

117 A Bizottság vitatja a negyedik jogalap hatásosságát, mivel a felperest nem hívták be az elnök általi meghallgatásra, így a kiválasztási eljárás e szakasza jogilag nem érintette őt. Ezenkívül kizárólag a biztosok testülete fogadhatta el a megtámadott határozatot.

118 A fenti 88–94. pontban már kifejtett okokból ezt az érvelést el kell utasítani.

– *Az elnök által adott felhatalmazás jogellenességére alapított, negyedik jogalapról*

119 A felperes azzal érvel, hogy az elnök által a kabinetfőnökének adott, a meghallgatásra vonatkozó felhatalmazást nem indokolták nyomós szolgálati okok, mivel az írásbeliség hiánya végső soron nem teszi lehetővé az ilyen okok fennállásának értékelését.

120 E tekintetben egyrészt meg kell állapítani, hogy az egyenlőségi politikáról szóló határozat szövege nem kötelezi az elnököt arra, hogy amennyiben kabinetfőnökét kívánja felhatalmazni egy meghallgatás megtartásával, ezt írásban tegye meg.

121 Másrészt az egyenlőségi politikáról szóló határozat azzal indokolja az elnök általi felhatalmazás lehetőségét, hogy „az eljárások gördülékenységének és gyorsaságának biztosítása érdekében észszerűsíteni kell a felsővezetés tagjainak kiválasztására irányuló eljárás bizonyos szempontjait”. A gyorsaság e követelménye a vezető beosztású személyi állomány felvételi eljárásairól szóló

iránymutatásban is szerepel, amely az 5.2 pontjában pontosítja, hogy „[a] kabineteknek törekedniük kell arra, hogy haladéktalanul meghallgatást szervezzenek az előzetesen kiválasztott pályázókkal[, és hogy] a meghallgatásokat az iratoknak a kinevezési tanácsadó bizottság titkársága általi továbbítását követő egy hónapon belül kell megtartani”. Ebből következik, hogy – ahogyan azt a Bizottság hangsúlyozza – az írásbeli felhatalmazás szisztematikus követelménye ellentétes volna az egyenlőségi politikáról szóló határozat gördülékenységre és gyorsaságra irányuló célkitűzésével.

122 Mindazonáltal, ahogyan az a fenti 91. pontban szerepel, az elnök meghatározó szerepet játszik a szóban forgóhoz hasonló felsővezetői álláshelyek kiválasztási eljárásában. E tekintetben az egyenlőségi politikáról szóló határozat előírja, hogy „a kinevezési tanácsadó bizottság által […] az elnök alá tartozó valamely szolgálat felsővezetői posztjára kiválasztott pályázókat maga az elnök hallgatja meg”. Az egyenlőségi politikáról szóló határozat tehát főszabály szerint az elnök saját előjogát írja elő a felügyelete alá tartozó vezető tisztviselők kiválasztására annak érdekében, hogy ez utóbbiakkal bizalmon alapuló munkaviszonyt létesítsen, tekintettel az általuk elvégzendő feladatok magas felelősségi szintjére.

123 Ebből a szempontból az egyenlőségi politikáról szóló határozat az elnök által adott felhatalmazást „nyomós szolgálati okok által kellően igazolt esetek” fennállásától teszi függővé. Ilyen felhatalmazásra tehát e feltétel teljesülése nélkül nem kerülhet sor.

124 Márpedig a jelen ügyben, mivel – ahogyan azt a Bizottság állítja – az elnök anélkül adott felhatalmazást kabinetfőnökének A meghallgatására, hogy e felhatalmazást írásban vagy más módon dokumentálta volna, a Törvényszék az ügy irataihoz csatolt bizonyítékok alapján nem tudja ellenőrizni az említett felhatalmazás a „nyomós szolgálati okok” és a „kellően igazolt” követelmények körébe tartozó tényezők fennállását és megalapozottságát. Ezenkívül a Törvényszék által a tárgyaláson ezzel kapcsolatban feltett kérdésre válaszolva a Bizottság nem fejtette ki azokat a konkrét okokat sem, amelyek arra indították az elnököt, hogy kabinetfőnökére bízza A meghallgatását.

125 A Bizottság ugyanis nem adott pontos információkat azon nyomós szolgálati okokra vonatkozóan, amelyek megakadályozták az elnököt abban, hogy A-t a pályázati anyagának a kinevezési tanácsadó bizottság titkársága általi továbbítását követő hónapban meghallgassa, a fenti 121. pontban említett, a vezető beosztású személyi állomány felvételi eljárásairól szóló iránymutatás 5.2 pontjának megfelelően.

126 Mivel a Bizottság nem igazolta, hogy az elnök által a kabinetfőnökének adott, a meghallgatásra vonatkozó felhatalmazás „nyomós szolgálati okokon” alapult, meg kell állapítani, hogy e felhatalmazás sérti az egyenlőségi politikáról szóló határozatban megállapított feltételeket.

127 Ami azt a kérdést illeti, hogy az egyenlőségi politikáról szóló határozat ilyen megsértése maga után vonhatja-e a megtámadott határozat megsemmisítését, emlékeztetni kell arra, hogy a kinevezésre jogosult hatóság számára a nagyon magas besorolási fokozatú betöltendő álláshelyre történő felvételi eljárás keretében elismert széles mérlegelési jogkör ellentételezéseként az ítélkezési gyakorlat elismerte az azzal rendelkező hatóság azon kötelezettségét, hogy tiszteletben tartsa az uniós jogrend által a közigazgatási eljárásokban biztosított garanciákat, valamint azt a kötelezettséget, hogy gondosan és pártatlanul vizsgálja meg az adott ügy valamennyi releváns körülményét. E jogkört valamennyi vonatkozó szabályozás – vagyis nemcsak az álláshirdetés, hanem a hatóság által az e jogkör gyakorlására vonatkozóan esetlegesen saját maga számára meghatározott eljárási szabályok – lehető legteljesebb tiszteletben tartásával kell gyakorolni. A

jogi aktus elfogadására vonatkozó, maga a hatáskörrel rendelkező intézmény által meghatározott eljárási szabályok be nem tartása a lényeges eljárási szabályok megsértésének minősül (lásd ebben az értelemben: 2007. december 13-i Angelidis kontra Parlament ítélet, T-113/05, EU:T:2007:386, 61. és 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

128 Továbbá, ha az uniós bíróság a szóban forgó aktus vizsgálatakor megállapítja, hogy azt nem szabályszerűen fogadták el, az ő feladata, hogy levonja a lényeges eljárási szabály megsértésének következményeit, és ennélfogva megsemmisítse az ilyen hibában szenvedő jogi aktust (2024. május 30-i Vialto Consulting kontra Bizottság ítélet, C-130/23 P, EU:C:2024:439, 55. pont). Hasonlóképpen, a jogbiztonság szempontjából alapvető fontosságú lényeges eljárási szabályok megsértése a hibás jogi aktus megsemmisítését vonja maga után, anélkül hogy a kár fennállását bizonyítani kellene (lásd ebben az értelemben: 2007. december 13-i Angelidis kontra Parlament ítélet, T-113/05, EU:T:2007:386, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

129 A jelen ügyben az egyenlőségi politikáról szóló határozat azon eljárási szabályok részét képezi, amelyeket a Bizottságnak a szóban forgó felvételi eljárás során be kellett tartania.

130 Ezenkívül, ahogyan az a fenti 92–94. pontban szerepel, az elnök ajánlásának irányát, és ennélfogva a biztosi testület végleges kinevezésről szóló határozatát szükségszerűen befolyásolják a második szakaszt követően tartott meghallgatások eredményei.

131 Ebből következik, hogy az egyenlőségi politikáról szóló határozat megsértése lényeges eljárási szabályok megsértésének minősül, amely a megtámadott határozat megsemmisítését vonja maga után.

132 Ennélfogva helyt kell adni a negyedik jogalapnak, és meg kell semmisíteni a megtámadott határozatot, anélkül hogy határozni kellene a felperes által előterjesztett, pervezető intézkedések iránti kérelmekről.

A kártérítési kérelemről

133 A felperes az őt ért nem vagyoni kár címén 100 000 euró megfizetését kéri. Ez az összeg figyelembe veszi azt a tényt, hogy a felvételi eljárás torzult, a Bizottság megtagadta az említett eljárás állítólagos hiányosságainak orvoslását, és hogy ezen eljárás súlyosan sértette a felperes szakmai hírnevét.

134 A felperes továbbá azt állítja, hogy ha kinevezték volna a vezető jogi tanácsadói álláshelyre, 2023. február 1-jétől magasabb díjazásban részesült volna.

135 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.

136 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Unió felelősségének megállapításához több feltétel együttes fennállása szükséges, úgymint az intézménynek felrótt magatartás jogellenessége, a kár tényleges bekövetkezése, valamint az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés. E három feltétel kumulatív, ami azt jelenti, hogy amennyiben azok egyike nem teljesül, az Unió felelőssége nem állapítható meg (lásd: 2020. június 25-i XH kontra Bizottság ítélet, T-511/18, EU:T:2020:291, 161. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

137 Mivel a jelen ítélet megállapította, hogy a megtámadott határozat jogellenes, a fenti 136. pontban említett feltételek közül az első a jelen ügyben teljesül.

138 A fenti 136. pontban említett második feltételt illetően különbséget kell tenni a nem vagyoni kár és a vagyoni kár között.

139 A felperes által hivatkozott nem vagyoni kárt illetően az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy amennyiben a kártérítési kérelem a megsemmisített aktus jogellenességén alapul, mint a jelen ügyben is, a Törvényszék által kimondott megsemmisítés önmagában megfelelő és főszabályként elégséges jóvátételét jelenti minden olyan nem vagyoni kárnak, amely a felperest érhette, kivéve ha a felperes bizonyítja, hogy őt olyan nem vagyoni kár érte, amely e megsemmisítéssel nem orvosolható teljes mértékben. Így megállapítást nyert, hogy valamely jogi aktus megsemmisítése – amennyiben e megsemmisítés nem érvényesül a gyakorlatban – önmagában nem jelentheti a megsemmisített aktussal okozott teljes nem vagyoni kár megfelelő és elégséges jóvátételét (lásd: 2022. december 14-i SU kontra EIOPA ítélet, T-296/21, EU:T:2022:808, 108. és 109. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

140 A jelen ügyben a felperes nem bizonyította, hogy őt olyan nem vagyoni kár érte, amely a megtámadott határozat megsemmisítésével nem orvosolható teljes mértékben.

141 Közelebbről, a felperes állításaival ellentétben nem bizonyított, hogy a megtámadott határozat megsemmisítését követően szükségszerűen A-t fogják ismét kinevezni.

142 A felperes nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmét tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.

143 Ami az állítólagos vagyoni kárt illeti, úgy kell tekinteni, hogy a felperes lényegében a szóban forgó álláshelyre való felvétel esélye elvesztésének megtérítését kéri.

144 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az esély elvesztése, amennyiben megfelelően bizonyított, megtéríthető vagyoni kárnak minősül (lásd ebben az értelemben: 2010. november 10-i OHIM kontra Simões Dos Santos ítélet, T-260/09 P, EU:T:2010:461, 104. pont).

145 A felperes azt állítja, hogy abban az esetben, ha őt választották volna ki a szóban forgó álláshelyre, akkor kinevezték volna AD 15 besorolási fokozatba, miközben az AD 14 besorolási fokozat 2. fizetési fokozatába tartozott. A megtámadott határozat hatálybalépésétől kezdve tehát az e két besorolási fokozat alapilletményei közötti különbségnek megfelelő kár érte.

146 Ezt a Bizottság által végeredményben vitatott állítást azonban a felperes nem támasztja alá. Így nem bizonyított, hogy a felperest a szóban forgó álláshelyre AD 15 besorolási fokozatba, nem pedig AD 14 besorolási fokozatba vették volna fel. A felperes tehát nem bizonyította a tényleges és biztos kár fennállását.

147 Egyébiránt az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az esély elvesztésének ahhoz, hogy megállapítható legyen és kártérítésre jogosítson, ténylegesnek és véglegesnek kell lennie (lásd: 2022. december 14-i SU kontra EIOPA ítélet, T-296/21, EU:T:2022:808, 83. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ha az elnök meghallgatta volna a felperest, mert esetleg az A-val folytatott meghallgatást nem találták volna kielégítőnek, a kinevezési tanácsadó bizottság által a második szakasz végeztével ki nem választott másik pályázót is behívhatta volna. Az esély felperes által hivatkozott elvesztésének komoly jellege tehát a jelen ügyben nem állapítható meg.

148 Következésképpen a vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet mint megalapozatlant el kell utasítani.

149 A fentiekből következik, hogy a kártérítési kérelmet el kell utasítani.

A költségekről

150 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

151 Mivel a Bizottság lényegében pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a felperes részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az Európai Bizottság 2023. január 25-i, a Bizottság jogi szolgálatának Kereskedelempolitika és WTO munkacsoportja vezető jogi tanácsadójának kinevezéséről szóló határozatát megsemmisíti.

2) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Bizottság maga viseli saját költségeit, valamint köteles viselni a James Flett részéről felmerült költségeket.

da Silva Passos Póltorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. július 23-i nyilvános ülésen.

Aláírások